

LOVCI KLÍČŮ

**TAJEMSTVÍ
ŠPIONŮ**

Eric Luper

LOVCI KLÍČŮ

**TAJEMSTVÍ
ŠPIONŮ**

PRAHA 2017

Přeložila:
JANA PACNEROVÁ

Eric Luper: Lovci klíčů – Tajemství špiónů

Vydání první

Text copyright © 2016 by Eric Luper.

Illustrations by Lisa K. Weber, copyright © 2016 by Scholastic Inc.

All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,

www.baronet.cz v roce 2017 jako svou 2095. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Key Hunters – Spy's Secret,

USA v roce 2016

Český překlad © 2017 Jana Pacnerová

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Daniela Čermáková

Obálka Lisa K. Weber, © 2016 Scholastic Inc.

Přebal a vazba © 2017 Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Edice MagicBooks – svazek 6

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN - 978-80-269-0610-0 (PDF)

BARONET

Praha 2017

Eric Luper

LOVCI KLÍČŮ

**TAJEMSTVÍ
ŠPIONŮ**

edice MagicBooks
svazek 6

*Věnováno Jenne Abramowitzové,
která mě pobídla k psaní zábavných knih*

KAPITOLA 1

„Ach jo, proč nám paní Cabanosová dává po každé za úkol tak nudné křížovky?“ zeptala se Cleo Evana přes stůl v knihovně. „Jak se řekne jinak ‚máslo‘ na tři písmenka?“

Evan ani nezvedl hlavu od úkolu z matematiky. „Tuk,“ odpověděl.

„A co ‚vztek‘ na čtyři?“

„Hněv.“

„‚Dravec‘?“

„Orel.“

„Ping.“

„Pong.“

Cleo položila tužku. „Jak tohle všechno víš?“

Evan pokrčil rameny. „Rodiče luští křížovky každý víkend.“

„Já čtu každý víkend komiksy,“ řekla Cleo. „Proč třeba nedostáváme takové domácí úkoly?“

„To nemáš dobrý pocit, když rozluštíš nějaký hlavolam?“ zeptal se Evan. „Jako že dokážeš všechno, co si zamaneš?“

Cleo zakroutila hlavou. „Z hlavolamů mě bolí hlava. Každopádně, takhle to nikdo neříká.“

„Co neříká?“

Cleo nasadila vážný výraz a narovнала se. „Miláčku, podal bys mi prosím ten *tuk*? Chtěla bych si namazat chleba.“

Evan se zasmál. „Myslím, že takhle to fakt nikdo neříká.“

„Tak proč dostáváme takovéhle úkoly?“

„Nemám poněti,“ přiznal Evan.

„Nemám po... ně... tí!“ ozval se posměšný hlas. Byla to slečna Crowleyová, ne zrovna milá školní knihovnice. Přišla k Evanovi.

Několik dní předtím se právě díky ní dostali do kouzelné knihovny ukryté pod jejich školou. Zjistili tam, že když otevřou jakoukoliv knihu, přenesou se do světa v ní. Zasluhou slečny Crowleyové získali pocit, že by mohli najít původní knihovnici, slečnu Hilliardovou, která záhadně zmizela v jedné z knih.

Každé slovo, které vypustila slečna Crowleyová z úst, bylo podtrženo důrazným klapnutím jejích špičatých, na první pohled nepohodlných střevíců. „O čem ,nemáš poněti‘?“

„Jen jsem říkal, že když lidé mluví o másle, nepoužijí slovo ,tuk‘,“ vysvětlil Evan. „Řeknou ,margarín‘.“

„Nebo neřeknou ani to,“ prohlásila Cleo.
„Margarín je škodlivý.“

Slečna Crowleyová obkroužila jejich stůl jako hladový vlk. „Já bych třeba slovo ‚tuk‘ v tomto případě použila,“ řekla. „Proč se mě nezeptáte?“

„Hm... dobře,“ opáčil Evan. „Slečno Crowleyová, použila byste slovo ‚tuk‘?“

„Tohle je hodina věnovaná tichému studiu!“ štěkla po něm. „Oba budete dva dny po škole!“

„Ale...“ zaprotestovala Cleo.

„Ticho!“ křikla opět slečna Crowleyová.
„Teď už to jsou čtyři dny!“

Evan zvedl ruku.

„Ano?“ zeptala se slečna Crowleyová.

„Jen jsem si myslel...“

„Řekla jsem, abyste byli zticha,“ pronesla slečna Crowleyová. „To už je osm dní!“

„Ale já...“

„Šestnáct dní!“ Sklonila se k Evanově tváři. „Chceš si vykoledovat třicet dva dní?“

Evan pootevřel ústa, ale pak je zase rychle zavřel.

„To už je lepší,“ podotkla slečna Crowleyová. „A teď – možná existuje něco, co byste mohli udělat, abych na tohle všechno zapomněla. Jeden z vás má klíč, který dokáže odemknout jistou knihu. Když mi ten klíč dáte, mohla bych na těch vašich šedesát čtyři dní po škole zapomenout.“

„Šedesát čtyři?“ vyhrkla Cleo. „Vždyť to bylo šestnáct!“

„A teď je to sto dvacet osm!“ zařvala slečna Crowleyová. „Nebude ředitelka Flynnová ze svého oblíbeného žáka a nejlepší sportovkyně zklamaná? Nebudou se rodiče zlobit?“

„Já... já...“ Evan přesunul svou ruku na kapsu. Ucítil hrbol od klíčku, který zís-

kali na konci svého posledního dobrodružství.

Cleo vstala. „Nechala jsem ho doma.“

Slečna Crowleyová se zazubila. „Koukejte ho přinést zítra,“ nakázala. „Tajná podzemní knihovna není místo pro děti.“

Slečna Crowleyová s klapotem odešla ke svému stolu a začala hlasitě razítkovat knihy.

Evan sáhl do kapsy. Klíček byl teplý od toho, jak ho měl celý den přitisknutý k noze. Vytáhl ho za řetízek a podržel ve vzduchu. Jak se otáčel, blýskl se ve světle vycházejícího z okna.

Cleo po něm chňapla a vyrazila mezi knižní regály.

„Počkej!“ sykl za ní Evan.

„Stůjte!“ zavolala na ně slečna Crowleyová.

Evan pronásledoval Cleo labyrintem po-

lic, dokud nedorazili k oddělení literatury faktu. Cleo vyšplhala na regál, natáhla se, co nejvíc to šlo, a sáhla po obrovské, zaprášené a už na pohled nudné knize s názvem *Literatura – prvky a žánry od starověku až do současnosti*.

Knihovna se naklonila dopředu. Tajná knihovna se otevřela.

Evan následoval Cleo po schodech dolů, do magické místnosti pod budovou základní školy. Ačkoliv to tu viděl už předtím, nepřestával žasnout. Všechny ty police, pojízdné žebříky a točitá schodiště byly vyrobeny z tmavého dřeva a sahaly až do tmy nad nimi. Lávky a balkonky vedly kolem rohů a přes mezery mezi regály, aby mohli čtenáři prozkoumat každý kout. V zadní části knihovny, nad kamenným krbem, visela tapiserie s vyobrazením otevřené knihy, před níž vířili lidé v záplavě pestrobarevných písmen.

V krbu vzplanul oheň a zaplavil okolí hřejivým žářem.

„Musíme si pospíšet,“ řekla Cleo. „Máme v patách slečnu Crowleyovou.“

„V téhle knihovně jsou snad tisíce knih,“ podotkl Evan. „Jak poznáme, kterou si vybrat?“

„To máš jedno,“ odpověděla Cleo. Vytáhla jednu knihu z police. Jmenovala se *O skákavém štěněti*. Na obálce bylo zobrazeno hnědé štěňátko sedící v misce s vodou. „Pojďme sem. Na skákavých pejscích není nic děsivého ani nebezpečného.“

„Skákavá štěňátka všechno počurají.“

„To je nic v porovnání s tím, jak nám v *Případu záhady měsíčního kamene* málem spadl na hlavu lustr.“

„To je fakt,“ uznal Evan.

Cleo zahýbala klíčkem v malé klíčové dírce. „Nesedí tam.“

Evan zaslechl kovové řinčení. Pojízdný žebřík s mosaznými příčlemi se posunul a zastavil se před nimi.

„Asi máme vylézt nahoru,“ pochopil Evan.

Cleo se chytla první příčle a začala šplhat. Evan ji následoval. Když dospěli na vrchol žebříku, uslyšeli zezdola pronikavý zvuk podpatků na kamenné podlaze.

„Okamžitě slezte dolů!“ zahulákala slečna Crowleyová.

„Dělej!“ Cleo se rozběhla po lávce, která obíhala kolem několika knižních regálů.

Evan se vydal za ní. „Kam to jdeme?“ zeptal se.

„Pryč od slečny Crowleyové!“

Dorazili na konec lávky. Evanovi se zatočila hlava. Pod sebou měli devět metrů, a on nesnášel výšky. Cleo popadla lano přivázané k zábradlí. Mizelo kdesi nahoře ve tmě. Strčila ho Evanovi do rukou.

„Pevně se drž!“ přikázala.

„Co chceš...“

Ale než stačil Evan dokončit větu, Cleo se s ním vyhoupla do otevřeného prostoru. Evanovi svištěl vzduch kolem uší a žaludek mu dělal kotrmelce. Přehoupli se napříč knihovnou a přistáli na dalším balkonku.

„Tamhle!“ Cleo ukázala na malý stůl, kde světlo lampy dopadalo na modrou knihu se stříbrným zámečkem. Nesla název *Tajemství Zmije*.

„To je ona,“ řekla Cleo.

Evanovi stále bušilo srdce jako o závod.
„Jak to víš?“

„Ten klíček je stejný jako zámeček.“

„Spousta věcí je stříbrných,“ podotkl Evan.
Cleo ho ignorovala a vrazila klíček dovnitř. Dokonale tam pasoval.

„Nechte toho!“ vykřikla slečna Crowleyová z lávky za nimi. Lano se houpalo sem